Schubert András

Történetek a Bárkabárból

11. történet

Misi még javában az asztalok előkészítésével foglalatoskodott, amikor nyílt az ajtó. Kurucz őrmester lépett be egy civil ruhás, marcona tekintetű őszes férfi társaságában.

– Jó napot, Misi! Ő Storcz hadnagy, a biztonságiaktól – majd Misire mutatott. – Fischer Misi, a bár tulajdonosa.

– Jó napot – mordult a hadnagy.

Úgy nyúlt a zakójába, hogy Misi összerezzent, hogy azonnal pisztolyt fog rá, de csak egy péklapát méretű mobiltelefont vett elő.

– Egy embert keresünk – szögezte le.

Misi elmosolyodott.

– Akkor egy cipőben járunk, hadnagy úr!

A két közeg kérdő tekintettel nézett Misire.

– Tudják, hosszú évek óta egyedül viszem ezt az üzletet. Most már jól jönne néha, ha lenne valami segítségem. De akkor maguk is tudják, milyen nehéz dolog ma embert találni.

Az őrmester zavarodottan nézett a hadnagyra, majd Misihez fordult.

– Misi, nem vagyok benne biztos, hogy a hadnagy úr vevő a maga humorára.

A hadnagy kissé átrendezte az arcvonásait, és ezt némi jóindulattal mosolygásnak is lehetett tekinteni.

– Szó sincs róla! Sőt, még az is megfordul a fejemben, hogy ha egyszer elegem lesz a szolgálatból, akkor ez milyen remek életmódváltás lenne. Ha hiszi, ha nem, még a zongorán is tudok pöntyögni egy kicsit – bökött a fejével a pianínó felé.

– Remek, hadnagy úr! Nem akarja most kipróbálni?

– Most nem.

A hadnagy visszarendezte az arcát, amely most még szigorúbb lett, mint a belépéskor volt. Misi felé fordította a mobilt.

– Fényképünk nincsen az illetőről, csak ez a fantomrajzunk. Látta-e valaha?

Misi alaposan megnézte az arcot. Arcmemóriája mindig jó volt. Ennek tanárként és kocsmárosként is jó hasznát vette. Most sem volt egy pillanatnyi kétsége sem.

– Nem. Hacsak nem maszkírozta el magát a felismerhetetlenségig, akkor biztosan nem.

– Köszönöm. Átküldöm magának ezt a képet. Ha bárhol, bármikor felismerni véli, kérem, értesítsen.

Ezzel egy névjegyet nyújtott át Misinek. Mozdulatai arra utaltak, hogy több mondanivalója nem lévén, távozna. Misi a tárcájába tette a névjegyet, de nem engedte el látogatóit szó nélkül.

– Valamivel csak megkínálhatom magukat, ha már ide fáradtak!

Kurucz őrmester megint a hadnagy reakcióját várta, mielőtt még akár csak az arckifejezésével is elárulta volna szándékait. A hadnagy vonásai nem enyhültek mielőtt válaszolt volna.

– Mi tagadás, egy jó kávéra nagy szükségem lenne.

– Eszpresszó? Kapucsínó? Világosabb vagy sötétebb pörkölés?

– Minél rövidebben, minél keserűbben.

– Meglesz, hadnagy úr!

Majd az őrmesterhez fordult.

– A maga ízlését ismerem. Hosszabban, kevés tejjel, sok cukorral.

– Pontosan.

Misi bement dolgozni a bárpult mögé, a két férfi a pulthoz ült.

– Azért árulják már el, ha nem súlyos titok, hogy mit követett el ez a fickó? Nehogy valami könnyelműségre ragadtassam magam, ha összeakadok vele.

A hadnagy zord szfinxként ült. Kuruczban megvolt a közlési hajlandóság, de szinte minden szava után leste, hogy nem kap-e felettesétől rosszalló pillantást.

– Valójában… nem ő az elkövető… vagyis, hogy nem világos, hogy elkövetett-e bármit is… Inkább úgy néz ki, hogy áldozat.

Misi elszörnyedt.

– Lehet, hogy felnégyelték? Akkor nem biztos, hogy rá fogok ismerni?

Kurucz vigyorogva nézett a hadnagy rezzenéstelen arcára, mire ő is elkomolyodott.

– Na nem! Ilyesmiről nincs szó… Egy tolvajlás áldozata… A tolvaj megvan, és az ő vallomása alapján… készült ez a fantomkép.

Misi még ügyködött a kávék készítésével, miközben kommentálta a hallottakat.

– Akkor tényleg nem lehet olyan nagyon veszélyes. De azt nem értem, hogy egy ilyen piti ügyben miért ez a nagy mozgósítás? Ha hiányzik neki, amit elloptak tőle, majd biztosan utánajár.

Kurucz őrmester most már szinte szótagonként leste, nehogy többet mondjon, mint amennyit a hadnagy jónak lát.

– Az ellopott… tárcában… olyan dolgokat… iratokat… találtunk, melyeknek az eredete… bizonyos… kérdéseket vet fel.

Misi kezdte kapiskálni a dolgot, de hogy ezekkel az információkkal tudjon valamit kezdeni, ahhoz majd nyilván Sára asszony segítségére lesz szükség. Hacsak ő azt nem mondja majd, hogy felejtse el az egészet, és inkább zongorázzon. És ha ezt mondja, ő ezt is fogja tenni.

A kávék elkészültek. Kurucz belekortyolt, a hadnagy egy hajtásra megitta. Utána kicsit kisimultak a vonásai, és újból elővette irdatlan méretű mobilját.

– Még egy információt megosztanék önnel. Ez az említett tárca képe. Nem ismerős?

Egy egészen különleges bőrtárca volt, valóságos bőrművészeti remekmű. Eltéveszthetetlen, és Misi éppen olyan biztos volt benne, hogy sohasem látta, mint a fantomkép modelljét.

– Nem. Biztosan nem láttam soha.

– Köszönöm. Ezt a képet is megkapja. Ha bármi információja van számunkra, megtalál.

A maga részéről most már tényleg végzett. Egy szigorú pillantást vetett Kuruczra, aki még gyorsan kikanalazta a cukrot a pohár aljáról, majd katonásan (rendőrösen?) távoztak.

Misi remélte, hogy hamarosan kaphat valami iránymutatást Sára asszonytól, aki általában elsőként érkezik a nyitás után. Nem kellett csalódnia. Sára asszony, vagyis Doktor Kugler Sarolta, nyugalmazott rendőr alezredes, perceken belül elfoglalta törzsasztalát, és maga elé készítette napi keresztrejtvény penzumát.

Misi nem akarta azonnal rázúdítani a kérdéseit, ment és összekészítette a szokásos kávét és konyakot. Sára nem fárasztotta Misit azzal, hogy kérdéseket kelljen feltennie. Belekortyolt a konyakba, kavargatta a kávét és Misire nézett.

– Ne tulajdonítson nagy jelentőséget az ügynek. Fontoskodnak. Ez a dolguk. Vihar egy kanál… kávéban – nyalta le kávéskanalát.

– Ha ezt mondja, biztosan így is van. De mégis, vajon mik azok a titokzatos… iratok?

Sára Misi szemébe nézett.

– Misi, ahogyan én ismerem magát, nem kell nagyon megerőltetnie a fantáziáját, hogy kitalálja ezt magától is.

Misi kicsit meglepődött ezen a Sárától szokatlanul bizalmas hangnemen, de nem esett rosszul neki ez az elismeréssel felérő megjegyzés.

Megpróbált képzeletben belenézni abba a remekmívű tárcába, vajon mi lapulhatott benne. Támadt is egy ötlete.

– Kitöltetlen útlevelek?

– Na látja! Sherlock Holmes, csak éppen nem hegedül, hanem zongorázik.

– Lehet, hogy pályát tévesztettem? – tűnődött Misi, majd egy kis keserűséggel a hangjában hozzátette: – Ha van nekem pályám egyáltalán.

Sára ezt a megjegyzést nem kommentálta. Misi egy kicsit még tovább kíváncsiskodott.

– És azt szeretnék tudni, hogy ki készítette őket?

– Ó, nem! Azt már pontosan tudják.

Misi csodálkozva nézett. Sára megmagyarázta.

– Ezeknek a hamis papíroknak ma már olyan nemzetközi adatbázisa van, hogy percek alatt tudni lehet, hogy melyik műhelyből kerültek ki. Az igazi kérdés a megbízók kiléte. Ez viszont nem olyasmi, amit ilyen kisipari módszerekkel meg lehetne állapítani.

– Szóval, ezért mondja, hogy fontoskodnak.

– Persze. Néha elkapnak egy-egy kis halat, de a nagy cápák szabadon grasszálnak.

Sára asszony ezzel befejezettnek tekintette Misi mai kiképzését. Beletemetkezett a rejtvényeibe, és ki sem bújt belőlük záróráig.

Misi sem foglalkozott az üggyel tovább. Jöttek a vendégek, belevetette magát a munkába. Az egész esetet kezdte elfelejteni, amikor egy délután, a forgalom csúcsán, miközben ő az asztalok között sürgölődött, egy férfi lépett be a bárba. Körülnézett, és látva, hogy szabad asztal nincsen, a bárpulthoz ült.

Misi odapillantott, és majdnem kiejtette kezéből a söröspoharakkal teli tálcát. A fantomkép volt, személyesen. Pillanatnyi meghökkenése után rendezte sorait (söreit?), jelezte a vendégnek, hogy kis türelmet kér, és dolga végeztével visszament a bárpult mögé.

Alaposan szemügyre vette a férfit. A fantomképpel ellentétben erről az arcról egy pillanatig sem feltételezte volna, hogy bármiféle bűnt követett volna el. Fürkészően riadt tekintete, aggodalmasan ráncolódó homloka alapján valóban inkább áldozatnak látszott, mint elkövetőnek. Misi persze tudta, hogy az első benyomás nagyon megtévesztő lehet. Mindenesetre egyelőre nem érezte, hogy sietve értesíteni kellene Storcz hadnagyot, vagy bárki mást. Hallgattassék meg a másik fél is. Különben is, itt van Sára asszony, ő majd segít eldönteni, hogy most mi a teendő.

A férfi egy korsó sört rendelt. Amikor megkapta, egy hajtásra megitta, és – most már kicsit oldottabban – rendelt még egy pohárral. Misi

nekiállt csapolni, de közben elővette zsebéből a mobilját. Előkereste a bőrtárca képét és szó nélkül letette a férfi elé.

A férfi elsápadt, rémülten nézett körül. Látszott, hogy a menekülés lehetőségét fontolgatja. Aztán Misi szemébe nézett. Látva Misi békés, érdeklődő tekintetét, kicsit megnyugodott. Misi elétette a pohár sört, de a férfi nem nyúlt hozzá. Megköszörülte a torkát.

– Magánál van?

– Nincs. A rendőrség lefoglalta. Tőlük kaptam a képet.

A férfi kétségbeesett arcot vágott.

– Nem kellett volna elárulnom, hogy felismerem. Reménytelen eset vagyok. Nem tudok színlelni.

– Nem ezen múlott.

Misi átváltott a mobilon a fantomképre. A férfi elgondolkozva tanulmányozta.

– Kontármunka! Hogy valaki ennyire ne tudjon egy orrot megrajzolni!

Misi meghökkent.

– Nocsak! Magát pont ez foglalkoztatja?

– Bocsánat. Szakmai ártalom. Valaha festészetet tanítottam a Művészeti Akadémián.

Most Misi zavarodott meg egy kissé.

– És akkor… hogyan keveredett ebbe… ebbe a szerencsétlen ügybe?

A férfi lemondóan legyintett. Most már kortyolt egyet a sörből.

– Mindegy. Úgyis a maga jóindulatától függök. A tárca nem az enyém volt. Rám bízták. Most már belátom, hogy egy elég átlátszó mesével. Látták rajtam, hogy mekkora balek vagyok. Még azt is kiszedték belőlem, hogy hová rejtem, hogy biztonságban legyen. Nyilván aztán ők küldték rám a tolvajt, akinek így már nem volt nehéz dolga.

Kesernyésen elmosolyodott.

– És ahogy hallom, még én jártam jól, mert ő már a rendőrségen csücsül.

Misi próbálta összerakni a fejében a történetet, de sehogy sem állt össze a puzzle.

– És maga miért nem fordul a rendőrséghez?

A férfi szomorúan nézett.

– Én? Én itt sem lehetnék. Illegális menekült vagyok. Migráns, ahogy itt hívják az effajta szerencsétleneket.

– Honnan menekült? És miért? – döbbent meg Misi.

– Messziről. Ott most háború van.

– Hogyan beszél ilyen tökéletesen magyarul?

– Ez az anyanyelvem. Édesanyám magyar volt. Ezért is jöttem pont ebbe az irgalmatlan országba.

– A családdal együtt?

A férfi még komorabb lett. Egy könnycsepp jelent meg a szeme sarkában.

– Mind odavesztek. Ilyen egyedül maradtam.

A kisujját tartotta Misi felé. Misi aligha tudott volna ehhez bármit is hozzáfűzni. Hosszan hallgattak. A férfi időnként kortyolt egyet a sörből, Misi a vendégekkel foglalkozott, ha kellett. Amikor visszament a férfihoz, nem jutott más az eszébe:

– Tulajdonképpen miért jött be ide egyáltalán?

A férfi ártatlan szemmel nézett rá.

– Mert szomjas voltam – majd reménykedve hozzátette: – De ugye, futni hagy?

Misi megnyugtatóan nézett rá.

– Idefigyeljen! Van itt egy vendégem, aki talán tud magának segíteni. Megengedi, hogy négyszemközt elmeséljem neki, amit magától hallottam?

– Végül is… Ennél rosszabb már nem lesz. Próbálja meg!

– Rendben van. Jöjjön be holnap a csúcsforgalom után. Úgy záróra előtt valamivel. Majd beszámolok, hogy mire mentem.

Amikor alkalma lett Sárával kettesben maradni, elmesélte neki a történetet. Leginkább azt nem értette, hogy mi szüksége volt az állítólagos felbujtóknak erre az egész színjátékra. Ott vannak a hamis papírok, elrejtetik, ellopatják, talán még a tolvaj rendőrkézre juttatásában is közreműködnek. Miért?

– Nézze, Sherlock Holmes, maga maradjon inkább a zongoránál! Szerencsére maga sohasem fog tudni egy bűnöző fejével gondolkodni. Meg vagyok győződve, hogy az egész tényleg csak színjáték. Még a hamis útlevelek is hamisak. Szinte minden kockázat nélkül két hadra fogható férfit zsarolhatóvá tettek, és szükség esetén bármire felhasználhatják őket. A mi balekunk nagy elkeseredésében akár embert is ölne, hogy kiszabaduljon a fenyegetettségből. Majd elhitetik vele, hogy az áldozatnak szerepe volt a családja elpusztításában.

Misi megállapította, hogy tényleg nem tud bűnözői fejjel gondolkodni. Milyen jó, hogy nincs is erre szüksége! De abban talán nem tévedett, hogy a „balek”, ahogy Sára is nevezte, rászolgál valamilyen segítségre. Hiszen segített ő már új személyiséget kapni egy kettős ügynöknek is! Sára asszony – szokása szerint – nyitott könyvként olvasott Misi gondolataiban.

– Ez még könnyebb eset. Neki nem kell új személyiség, csak legalizálni kell a meglévőt. Én sem látok ebben nagy kockázatot. Esetleg majd megkérik, hogy tegyen olykor kisebb szívességeket.

Sára a rendőrségnek teendő szívességekre gondolt, de Misinek más járt a fejében. Lehet, hogy ő már megtalálta az embert, akit Storcz hadnagy eddig hiába keresett? De mihez kezd a bárban egy festővel? Érdekes kihívás, de meg fogják oldani.

A férfi záróra előtt néhány perccel megérkezett. Gyanakvóan nézett körül, mint aki fél, hogy tőrbe csalták. Misi barátságos arcát látva valamennyire oldódott a szorongása. Amikor Misi elmesélte a reményteli híreket, arca inkább a „majd hiszem, ha látom” érzést tükrözte, mint felhőtlen bizakodást. Misi úgy érezte, hogy egy kis zenével talán még jobban tudja oldani a feszültséget. De mit is játsszon egy festőnek? Aztán megtalálta, és már játszotta is a *Broadway aranyásói* slágerét: Fesd át a felhőket napfénnyel!

Painting The Clouds With Sunshine.mp3